

det som et praktiff Forflag, thi det kan ikke være de Herrers Mening blot at ville vise deres gode Villie imod Statterne ved at foreslaa Bømpelser Ven Del Statter, Bømpelser, der jo kun kunne være Statterne behagelige, men Meningen maa være tillige at tilkjendegive, at de ville skaffe en Dækning derfor paa denne eller hin bestemte Maade, for at man kan afsøge, hvorvidt dette Forflag om Dækning — ikke faaledes, som det fremtræder gjennem en almindelig Udtalelse, men bestemt formuleret som et virkeligt Forflag — er af den Beskaffenhed, at ikke Ulemperne ved den nye Skatts Opkrævning vilde være endnu større og betydeligere end Ulemperne ved de Statter som man nu vil nedsette. Flertallet har, som sagt, ikke fremsat noget saadant Forflag, og vi komme altsaa, mine Herrer, under hele denne Forhandling til at svøve i Luften. Vi ere alle enige med det ærede Flertal, naar det gjælder Nedsettelse; jeg for mit Vedkommende vil med den største Glæde stemme for alle mulige Nedsettelser i Toldtariffen, naar jeg blot veed, hvad jeg tillige maa gjøre for at faae Afgangen i Indtagterne dækket; men, naar jeg ikke ved det, naar jeg blot veed, at der er noget Dunkelt, som staar bag ved, og at der bagefter vil komme en Fordring til mig, som jeg iforveit har erkjendt at være gyldig, en Fordring om at paalægge nye Skatter eller forhøje de bestaaende, eller hvad det nu kan være, saa siger jeg: Nei, saa maa jeg betænke mig paa Sagen og forud forlange lidt Oplysning om; hvad det er, jeg skal give, hvormeget det er, og hvorledes det er. Det sker imidlertid ikke paa den Maade, som det ærede Flertal foreslaar; det sset ikke derved, at man i en Udvalgsbetænkning angiver nogle almindelige Træk og end mindre ved nogle almindelige Udtalelser af Ordføreren, thi det binder ikke Thinget. Nei, det, vi maa have, er Thingets Beslutning, og den kunne vi ikke faae, uden at der kommer et Forflag, men det Forflag ser jeg ikke, undtagen det, som Mindretallet har stillet, og som nu den ærede Ordfører har erklæret sig imod. Efter disse Betragtninger har jeg ikke nogen stor Opfordring til at gaa dybere ind paa Enkeltbederne i det foreliggende Lovforslag, og jeg skal fatte mig meget kort i, hvad jeg endnu skal sige; det er mest visse almindelige Betragtninger, som foranlediges dets ved, hvad der er anført i Betænkningen dets ved, hvad der i Dag er anført af den ærede Ordfører. Den første Bemærkning angaar en Grundsetning, om hvilken der hidtil, baade i Rigsdagens Folkething og i andre tidligere lovgivende Forsamlinger, hvor Toldspørgsmaalet har været forhandlet, har været en mærkelig Samstemning, der ogsaa endnu er vedligeholdt af det ærede Flertal, og i det Hele taget af det Udvalg, der har behandlet Sagen. Det er nemlig den Grundsetning, at hvad der er Nødvendighedsartikler, skal man i det Hele lette saa

meget som muligt og — om det kunde lade sig gjøre — endog saa fuldstændig fritage for Told, men at man derimod skal lægge Toldafgifterne saa meget som muligt paa Luxusartikler. Det tror jeg, Her et meget sundt Princip. Det er et Princip, som jeg altid har vedkjendt mig, og hvis Rigtighed der heller ikke tidligere har været meget Mening om. Endnu det Udvalg, der var medsat ifjor, samstemmede ogsaa med Hensyn til det, som ved Gjennemførelsen af dette Princip er saa faare vænsfeligt, nemlig Afgjørelsen af, hvad der skal henregnes til Luxusartikler, og hvad der skal henregnes til Nødvendighedsartikler, saa temmelig med de tidligere vætagne Ansuelser. Men i Mar. har den ærede Ordfører udviklet en Grundsetning, som jeg ikke kan negte griber særdeles væsentlig ind i dette Princip. Vi have tidligere ved Luxusartikler forstaaet saadanne Gjenstande, som ikke hørte med til de egentlige Livsfornödenheder, men som man mere benyttede til Fornøjelse og til at tilfredsstille en eller anden Nødelse, for at glæde sig ved Livet eller for at vise sig under en fordelagtig Synsvinkel paa en eller anden Maade. Det have vi kaldt for Luxusartikler; men hvad der hørte til det daglige Livs Fornødenheder, have vi kaldt Nødvendighedsartikler, det som selv den fattige Mand ikke kan undvære, naar han vil føre et ordentligt og behageligt Liv. Men nu er man bleven underrettet om, at dette ikke er den rette Forstjel. Vi have for troet, at ligesaa vel som den rige Mand havde sine Luxusartikler, saaledes havde ogsaa den jevne Mand sine Luxusartikler. Dette have vi anset for en given Sag, men den ærede Ordfører forklarer os nu, at dette ikke er Tilfældet. Nei, hvad der er gaaet over i den jevne Mand's Brug, hører op at være Luxusartikler, siger den ærede Ordfører; den jevne Mand har ikke eller kan ikke mere have nogen Luxus, undtagen han vil gribe over i saadanne enkelte Artikler, som fortrinsvis benyttes af den rige Mand, men hvad han anvender jevnt her efter sin Stilling, er ikke nogen Luxusartikel. Den ærede Ordfører anførte t. G. Tobak og sagde, at det ikke var nogen Luxusartikel (Modsigelse). Ja, den ærede Ordfører sagde, at Tobak ikke kunde regnes til Luxus; han sagde, at det havde været Flertallets Bestræbelse at sette Tolden paa forskjellige Artikler endog saa høiere, end Regjeringen havde foreslaaet, netop fordi det var Luxusartikler. Regjeringen har foreslaaet at ophæve Tolden paa Kruid; men Kruid kaldes den ærede Ordfører for en Luxusartikel (Afbrydelse). Ja, det er dog et stort Spørgsmaal, om Kruid kan kaldes for en Luxusartikel, med Undtagelse af den særlige Anvendelse det har til Fyrverkerier. Det benyttes til mange Arbejder, hvor dets Brug ikke kan kan kaldes Luxus, og da jeg tror, at det bliver mere almindeligt, at den menige Mand paa Landet gaar paa Sagt, saa kan man vel sige, at det er Noget, der